

Катерина РИБАЛКО

ЧОМУ – НЕ ТИ?

Ти мені тепер усе мовчиш.
Я тобі сповідуюсь. Ти чуєш:
То цемливим спогадом промчиш,
То на денті серця заночуєш,

То сльозою зблищеш між повік
Й перелісся у вселенську муку,
Що її не перейти повік,
Білій хрест розкинув білі руки.

Як без тебе я виживу?
Ошалілим вітрам
Своє серце заспіжене
На поталу відда.

Ох, його не зігріс вже
Ці сльоза, пі роса:
Бо – по вінця заспіжене,
бо – рида в небеса.

Живу навспак, отим «учора»,
Де ти в долонях грів мій день.
Моя весна печальночола
Самотня ходить між людей.

А ген за цею, пі – навпроти
Холодне літчеко гряде.
Живу навспак. У серці – протяг.
Сходов іще один мій день.

В моєму серці, навіл персонаїм,
Розпука сходить – сріберний полин.
Тепер тебе випикую між зорями.
Дощем пролийся. Променем прилишь.

Твоїй дуній всеблагості вимолюю,
Свой – краплину сонця, на колись.
Спливас ніч печаллю невимовною.
Грантом тихо місяць прихиливсь.

Осеній закурений вечір
Поклав мені руки на плечі.
Зайплася дупса з гіркоти:
Чому – не ти?

Весняний осонченій ранок
Зворушило злагіднив рапу
Мосі надзвичай самоти.
Чому – не ти?

Немає слів – лише зітхання,
Немов тремке пожухле листя.
Немає днів, де радість рашня,
Мабуть, у вирій подалися.

Немає слів – гірка реальність.
Без тебе іншої не знаю.
Немає днів – е проминальність,
В якій згоряло-проминаю.

Холоне кава. Чорна кава,
Рахманний полиск де-не-де,
Мов долі усмішка лукава
У тяжко вишлаканий день.

Холоне кава. Чорна-чорна.
Біліс трепетна рука.
Ти – сон? Ти – сон... Мене огорне
Омана лагідно-гірка.

Лишлася любов	посеред снігу
	посеред світу
	посеред болю
Одісіньким-одна	немає сліду
	немає квіту
	лип болю вволю

Лишлася любов	посеред зойку
	який не змовкнє
	уже довіку
Одісіньким-одна	немає ради
	немає поради
	нечуття новіки